

Gospodarske težkoče Maroka med politiko Pariza in Washingtona

Pozivom vse Francoze, spone in tujce, ki žive v nasi deželi, da nadaljujejo svojo konstruktivno dejavnost, je leta Maroku zelo potreben. Te besede je maroški sultan Ben Jusef naslovil na maroško prebivalstvo devet mesecov potem, ko je Maroko dosegel svojo neodvisnost. Ta bivši francoski protektorat, katerega gospodarstvo je bilo vrsto let povezano s francoskim gospodarstvom, se je namreč znasel z neodvisnostjo pred prejšnjimi gospodarskimi težkočami. In to zlasti od kar je postal neodvisna pred letom dni. Francija je iz Maroka potegnila 55 milijarn frankov zasebnih načel. Tako je Maroko kmalu znasel skoraj brez investicijskih sredstev. Poleg tega Maroku pričakuje tudi neobhodno potrebno število strokovnjakov za raznega področja gospodarstva.

V takih okoliščinah je maroško vlada prejek, da napravi nujne ukrepe za stabilizacijo narodnega gospodarstva in ureditev prvega gospodarskega načrtja za razvoj Maroka. In to predvsem zato, ker je v tem poslednjem času prislo do hude krize v francosko-maroških odnosa, ki so jih 2. marca lanskoga leta svečano proglašili za sodnosti vzajemne odvisnosti. In do te krize je prislo vprav zaradi gospodarskih težkoč Maroka in zaradi odkonitvene francoske vlade, da bi začeli z razgovori o umiku 125.000 francoskih vojskov iz Južnega dela Maroka.

V tem poslednjem času se v Maroku vedno ostreje postavljajo ozemeljske zahteve do Mavretanjan v Sahari. Francosko so tam že skoraj celo stoljetje, a so se šele od leta 1952 dalej začeli sistematično okoriščati z ogromnimi naravnimi bogatstvi tega predela Sahare.

To, kar so najbolj pričakovani v kar so Francozi najbolj upali, so končno le našli: nafto. Računa, da je na področju Sahare, ki jih imajo Francozi od 200 milijonov do milijarde ton nafta. V teku so velike priprave za izgradnjo naftovoda, ki bo odvaja nafto iz Sahare do Sredozemskega morja. V načrtu imajo, da bi se naftoved končal na obali med Zarizom v Tunisu in Zuaro v Libiji, na meji med tuniskimi in libijskimi teritorijalnimi vodami.

Poleg nafta ima Mavretanjia zelo bogata ležišča raznih rud: železo, odljivo, kakovosti, enakovreden švedskemu, nato premog, mangan, baker, volfram. Ugotovili pa so tudi znatne rezerve urana.

Medtem ko se vrši tak načrti in priprave za izgradnjo velikega naftovoda Sahara-Sredozemje, se v Mavretanji vedno bolj širijo borbe proti Francuzom. Nedavno je zacet izbjahati v Rabatu časopis »Maroška Sahara«, ki ga urejuje eden od najuglednejših pravnikov stranke Istiklal, Alal el Fasi. Cilj tega lista — citamo v uvodniku pre številke — je ostvaritev enotnosti maroškega ozemelja in priključitev področju, ki so zaradi kolonializma že odcepljena od Maroka. Alal el Fasi razlagal nauk o evolumentu Maroku, ki bi obsegjal svoje naravne in zgodovinske meje, izražajoč željo, da bi njegovo veličanstvo sultan bil v stanju, da nadaljuje z delom, ki mu ga je določil Boga.

Da bi čim bolj ublažila gospodarske težkoče, skuša vlada v Rabatu čimprej stopiti v stik z vrsto dežel, predvsem sredozemskih. S tem namenom je sultan Ben Jusef predavan prebil meseč dni na turnej

po sredozemskih deželah, in ob tej prilnosti je bilo slišati o načrilih za ustanovitev sredozemskega pakta. Toda, kar je mož, začakati iz poročil, ki prinašajo iz Rabata, se da sta se in maroški sultani združili, da bi za Alžir moralni izdelati nov načrt miroljubne rešitve, ki bi bil sprejemljiv za vse stranke, in dodal, da je sultan dal zelo pogodbeno analizo komunizmu, to je »infiltracije komunističnih elementov«. Ob tej prilnosti je Nixon povabil maroškega sultana na obisk v Washington in na koncu izjavil, da se Maroko nahaja na čelu vseh dežel, katerim mi Amerika morala nuditi nujno pomoci.

Politične osebnosti v maroški prestolnici so sprejeli z velikim zadovoljstvom te Nixonove besede, ker so videli v njih potrdilo vesti od 21. februarja, namreč, da je ameriška vlada, po poročil dveh skupin strokovnjakov, pristala na zahtev rabatske vlade, da se bivšemu francoskemu predstavniku s temo predstavnikom povablja na pogope, pod katerimi bi vladu ZDA nudila gospodarsko pomoč Maroku. Po dvodnevni razgovorji so objavili, da je sultan pristal na politiko predstavnika Eisenhowera, da bi sprejeli za odvisnosti. In do te krize je prislo vprav zaradi gospodarskih težkoč Maroka in zaradi odkonitvene francoske vlade, da bi začeli z razgovori o umiku 125.000 francoskih vojskov iz Južnega dela Maroka.

V tem poslednjem času se v Maroku vedno ostreje postavljajo ozemeljske zahteve do Mavretanjan v Sahari. Francosko so tam že skoraj celo stoljetje, a so se šele od leta 1952 dalej začeli sistematično okoriščati z ogromnimi naravnimi bogatstvi tega predela Sahare. To, kar so najbolj pričakovani v kar so Francozi najbolj upali, so končno le našli: nafto. Računa, da je na področju Sahare, ki jih imajo Francozi od 200 milijonov do milijarde ton nafta. V teku so velike priprave za izgradnjo naftovoda, ki bo odvaja nafto iz Sahare do Sredozemskega morja. V načrtu imajo, da bi se naftoved končal na obali med Zarizom v Tunisu in Zuaro v Libiji, na meji med tuniskimi in libijskimi teritorijalnimi vodami.

Poleg nafta ima Mavretanjia zelo bogata ležišča raznih rud: železo, odljivo, kakovosti, enakovreden švedskemu, nato premog, mangan, baker, volfram. Ugotovili pa so tudi znatne rezerve urana.

Medtem ko se vrši tak načrti in priprave za izgradnjo velikega naftovoda Sahara-Sredozemje, se v Mavretanji vedno bolj širijo borbe proti Francuzom. Nedavno je zacet izbjahati v Rabatu časopis »Maroška Sahara«, ki ga urejuje eden od najuglednejših pravnikov stranke Istiklal, Alal el Fasi. Cilj tega lista — citamo v uvodniku pre številke — je ostvaritev enotnosti maroškega ozemelja in priključitev področju, ki so zaradi kolonializma že odcepljena od Maroka. Alal el Fasi razlagal nauk o evolumentu Maroku, ki bi obsegjal svoje naravne in zgodovinske meje, izražajoč željo, da bi njegovo veličanstvo sultan bil v stanju, da nadaljuje z delom, ki mu ga je določil Boga.

Da bi čim bolj ublažila gospodarske težkoče, skuša vlada v Rabatu čimprej stopiti v stik z vrsto dežel, predvsem sredozemskih. S tem namenom je sultan Ben Jusef predavan prebil meseč dni na turnej

po sredozemskih deželah, in ob tej prilnosti je bilo slišati o načrilih za ustanovitev sredozemskega pakta. Toda, kar je mož, začakati iz poročil, ki prinašajo iz Rabata, se da sta se in maroški sultani združili, da bi za Alžir moralni izdelati nov načrt miroljubne rešitve, ki bi bil sprejemljiv za vse stranke, in dodal, da je sultan dal zelo pogodbeno analizo komunizmu, to je »infiltracije komunističnih elementov«. Ob tej prilnosti je Nixon povabil maroškega sultana na obisk v Washington in na koncu izjavil, da se Maroko nahaja na čelu vseh dežel, katerim mi Amerika morala nuditi nujno pomoci.

Politične osebnosti v maroški prestolnici so sprejeli z velikim zadovoljstvom te Nixonove besede, ker so videli v njih potrdilo vesti od 21. februarja, namreč, da je ameriška vlada, po poročil dveh skupin strokovnjakov, pristala na zahtev rabatske vlade, da se bivšemu francoskemu predstavniku s temo predstavnikom povablja na pogope, pod katerimi bi vladu ZDA nudila gospodarsko pomoč Maroku. Po dvodnevni razgovorji so objavili, da je sultan pristal na politiko predstavnika Eisenhowera, da bi sprejeli za odvisnosti. In do te krize je prislo vprav zaradi gospodarskih težkoč Maroka in zaradi odkonitvene francoske vlade, da bi začeli z razgovori o umiku 125.000 francoskih vojskov iz Južnega dela Maroka.

V tem poslednjem času se v Maroku vedno ostreje postavljajo ozemeljske zahteve do Mavretanjan v Sahari. Francosko so tam že skoraj celo stoljetje, a so se šele od leta 1952 dalej začeli sistematično okoriščati z ogromnimi naravnimi bogatstvi tega predela Sahare. To, kar so najbolj pričakovani v kar so Francozi najbolj upali, so končno le našli: nafto. Računa, da je na področju Sahare, ki jih imajo Francozi od 200 milijonov do milijarde ton nafta. V teku so velike priprave za izgradnjo naftovoda, ki bo odvaja nafto iz Sahare do Sredozemskega morja. V načrtu imajo, da bi se naftoved končal na obali med Zarizom v Tunisu in Zuaro v Libiji, na meji med tuniskimi in libijskimi teritorijalnimi vodami.

Poleg nafta ima Mavretanjia zelo bogata ležišča raznih rud: železo, odljivo, kakovosti, enakovreden švedskemu, nato premog, mangan, baker, volfram. Ugotovili pa so tudi znatne rezerve urana.

Medtem ko se vrši tak načrti in priprave za izgradnjo velikega naftovoda Sahara-Sredozemje, se v Mavretanji vedno bolj širijo borbe proti Francuzom. Nedavno je zacet izbjahati v Rabatu časopis »Maroška Sahara«, ki ga urejuje eden od najuglednejših pravnikov stranke Istiklal, Alal el Fasi. Cilj tega lista — citamo v uvodniku pre številke — je ostvaritev enotnosti maroškega ozemelja in priključitev področju, ki so zaradi kolonializma že odcepljena od Maroka. Alal el Fasi razlagal nauk o evolumentu Maroku, ki bi obsegjal svoje naravne in zgodovinske meje, izražajoč željo, da bi njegovo veličanstvo sultan bil v stanju, da nadaljuje z delom, ki mu ga je določil Boga.

Da bi čim bolj ublažila gospodarske težkoče, skuša vlada v Rabatu čimprej stopiti v stik z vrsto dežel, predvsem sredozemskih. S tem namenom je sultan Ben Jusef predavan prebil meseč dni na turnej

po sredozemskih deželah, in ob tej prilnosti je bilo slišati o načrilih za ustanovitev sredozemskega pakta. Toda, kar je mož, začakati iz poročil, ki prinašajo iz Rabata, se da sta se in maroški sultani združili, da bi za Alžir moralni izdelati nov načrt miroljubne rešitve, ki bi bil sprejemljiv za vse stranke, in dodal, da je sultan dal zelo pogodbeno analizo komunizmu, to je »infiltracije komunističnih elementov«. Ob tej prilnosti je Nixon povabil maroškega sultana na obisk v Washington in na koncu izjavil, da se Maroko nahaja na čelu vseh dežel, katerim mi Amerika morala nuditi nujno pomoci.

Politične osebnosti v maroški prestolnici so sprejeli z velikim zadovoljstvom te Nixonove besede, ker so videli v njih potrdilo vesti od 21. februarja, namreč, da je ameriška vlada, po poročil dveh skupin strokovnjakov, pristala na zahtev rabatske vlade, da se bivšemu francoskemu predstavniku s temo predstavnikom povablja na pogope, pod katerimi bi vladu ZDA nudila gospodarsko pomoč Maroku. Po dvodnevni razgovorji so objavili, da je sultan pristal na politiko predstavnika Eisenhowera, da bi sprejeli za odvisnosti. In do te krize je prislo vprav zaradi gospodarskih težkoč Maroka in zaradi odkonitvene francoske vlade, da bi začeli z razgovori o umiku 125.000 francoskih vojskov iz Južnega dela Maroka.

V tem poslednjem času se v Maroku vedno ostreje postavljajo ozemeljske zahteve do Mavretanjan v Sahari. Francosko so tam že skoraj celo stoljetje, a so se šele od leta 1952 dalej začeli sistematično okoriščati z ogromnimi naravnimi bogatstvi tega predela Sahare. To, kar so najbolj pričakovani v kar so Francozi najbolj upali, so končno le našli: nafto. Računa, da je na področju Sahare, ki jih imajo Francozi od 200 milijonov do milijarde ton nafta. V teku so velike priprave za izgradnjo naftovoda, ki bo odvaja nafto iz Sahare do Sredozemskega morja. V načrtu imajo, da bi se naftoved končal na obali med Zarizom v Tunisu in Zuaro v Libiji, na meji med tuniskimi in libijskimi teritorijalnimi vodami.

Poleg nafta ima Mavretanjia zelo bogata ležišča raznih rud: železo, odljivo, kakovosti, enakovreden švedskemu, nato premog, mangan, baker, volfram. Ugotovili pa so tudi znatne rezerve urana.

Medtem ko se vrši tak načrti in priprave za izgradnjo velikega naftovoda Sahara-Sredozemje, se v Mavretanji vedno bolj širijo borbe proti Francuzom. Nedavno je zacet izbjahati v Rabatu časopis »Maroška Sahara«, ki ga urejuje eden od najuglednejših pravnikov stranke Istiklal, Alal el Fasi. Cilj tega lista — citamo v uvodniku pre številke — je ostvaritev enotnosti maroškega ozemelja in priključitev področju, ki so zaradi kolonializma že odcepljena od Maroka. Alal el Fasi razlagal nauk o evolumentu Maroku, ki bi obsegjal svoje naravne in zgodovinske meje, izražajoč željo, da bi njegovo veličanstvo sultan bil v stanju, da nadaljuje z delom, ki mu ga je določil Boga.

Da bi čim bolj ublažila gospodarske težkoče, skuša vlada v Rabatu čimprej stopiti v stik z vrsto dežel, predvsem sredozemskih. S tem namenom je sultan Ben Jusef predavan prebil meseč dni na turnej

po sredozemskih deželah, in ob tej prilnosti je bilo slišati o načrilih za ustanovitev sredozemskega pakta. Toda, kar je mož, začakati iz poročil, ki prinašajo iz Rabata, se da sta se in maroški sultani združili, da bi za Alžir moralni izdelati nov načrt miroljubne rešitve, ki bi bil sprejemljiv za vse stranke, in dodal, da je sultan dal zelo pogodbeno analizo komunizmu, to je »infiltracije komunističnih elementov«. Ob tej prilnosti je Nixon povabil maroškega sultana na obisk v Washington in na koncu izjavil, da se Maroko nahaja na čelu vseh dežel, katerim mi Amerika morala nuditi nujno pomoci.

Politične osebnosti v maroški prestolnici so sprejeli z velikim zadovoljstvom te Nixonove besede, ker so videli v njih potrdilo vesti od 21. februarja, namreč, da je ameriška vlada, po poročil dveh skupin strokovnjakov, pristala na zahtev rabatske vlade, da se bivšemu francoskemu predstavniku s temo predstavnikom povablja na pogope, pod katerimi bi vladu ZDA nudila gospodarsko pomoč Maroku. Po dvodnevni razgovorji so objavili, da je sultan pristal na politiko predstavnika Eisenhowera, da bi sprejeli za odvisnosti. In do te krize je prislo vprav zaradi gospodarskih težkoč Maroka in zaradi odkonitvene francoske vlade, da bi začeli z razgovori o umiku 125.000 francoskih vojskov iz Južnega dela Maroka.

V tem poslednjem času se v Maroku vedno ostreje postavljajo ozemeljske zahteve do Mavretanjan v Sahari. Francosko so tam že skoraj celo stoljetje, a so se šele od leta 1952 dalej začeli sistematično okoriščati z ogromnimi naravnimi bogatstvi tega predela Sahare. To, kar so najbolj pričakovani v kar so Francozi najbolj upali, so končno le našli: nafto. Računa, da je na področju Sahare, ki jih imajo Francozi od 200 milijonov do milijarde ton nafta. V teku so velike priprave za izgradnjo naftovoda, ki bo odvaja nafto iz Sahare do Sredozemskega morja. V načrtu imajo, da bi se naftoved končal na obali med Zarizom v Tunisu in Zuaro v Libiji, na meji med tuniskimi in libijskimi teritorijalnimi vodami.

Poleg nafta ima Mavretanjia zelo bogata ležišča raznih rud: železo, odljivo, kakovosti, enakovreden švedskemu, nato premog, mangan, baker, volfram. Ugotovili pa so tudi znatne rezerve urana.

Medtem ko se vrši tak načrti in priprave za izgradnjo velikega naftovoda Sahara-Sredozemje, se v Mavretanji vedno bolj širijo borbe proti Francuzom. Nedavno je zacet izbjahati v Rabatu časopis »Maroška Sahara«, ki ga urejuje eden od najuglednejših pravnikov stranke Istiklal, Alal el Fasi. Cilj tega lista — citamo v uvodniku pre številke — je ostvaritev enotnosti maroškega ozemelja in priključitev področju, ki so zaradi kolonializma že odcepljena od Maroka. Alal el Fasi razlagal nauk o evolumentu Maroku, ki bi obsegjal svoje naravne in zgodovinske meje, izražajoč željo, da bi njegovo veličanstvo sultan bil v stanju, da nadaljuje z delom, ki mu ga je določil Boga.

Da bi čim bolj ublažila gospodarske težkoče, skuša vlada v Rabatu čimprej stopiti v stik z vrsto dežel, predvsem sredozemskih. S tem namenom je sultan Ben Jusef predavan prebil meseč dni na turnej

po sredozemskih deželah, in ob tej prilnosti je bilo slišati o načrilih za ustanovitev sredozemskega pakta. Toda, kar je mož, začakati iz poročil, ki prinašajo iz Rabata, se da sta se in maroški sultani združili, da bi za Alžir moralni izdelati nov načrt miroljubne rešitve, ki bi bil sprejemljiv za vse stranke, in dodal, da je sultan dal zelo pogodbeno analizo komunizmu, to je »infiltracije komunističnih elementov«. Ob tej prilnosti je Nixon povabil maroškega sultana na obisk v Washington in na koncu izjavil, da se Maroko nahaja na čelu vseh dežel, katerim mi Amerika morala nuditi nujno pomoci.

Politične osebnosti v maroški prestolnici so sprejeli z velikim zadovoljstvom te Nixonove besede, ker so videli v njih potrdilo vesti od 21. februarja, namreč, da je ameriška vlada, po poročil dveh skupin strokovnjakov, pristala na zahtev rabatske vlade, da se bivšemu francoskemu predstavniku s temo predstavnikom povablja na pogope, pod katerimi bi vladu ZDA nudila gospodarsko pomoč Maroku. Po dvodnevni razgovorji so objavili, da je sultan pristal na politiko predstavnika Eisenhowera, da bi sprejeli za odvisnosti. In do te krize je prislo vprav zaradi gospodarskih težkoč Maroka in zaradi odkonitvene francoske vlade, da bi začeli z razgovori o umiku 125.000 francoskih vojskov iz Južnega dela Maroka.

V tem poslednjem času se v Maroku vedno ostreje postavljajo ozemeljske zahteve do Mavretanjan v Sahari. Francosko so tam že skoraj celo stoljetje, a so se šele od leta 1952 dalej začeli sistematično okoriščati z ogromnimi naravnimi bogatstvi tega predela Sahare. To, kar so najbolj pričakovani v kar so Francozi najbolj upali, so končno

